

Study Sheets for April 3-4, 2020

Source Sheet by Janet Cohen

More info >

Exodus 7:15-17

(15) Go to Pharaoh in the morning, as he is coming out to the water, and station yourself before him at the edge of the Nile, taking with you the rod that turned into a snake. (16) And say to him, 'The LORD, the God of the Hebrews, sent me to you to say, "Let My people go that they may worship Me in the wilderness." But you have paid no heed until now. (17) Thus says the LORD, "By this you shall know that I am the LORD." See, I shall strike the water in the Nile with the rod that is in my hand, and it will be turned into blood;

שמות ז': ט"ו-י"ז

(ט) לך אל־פרעה בבקר הנה יצא המימה ונצבת לקראתו על־שפת הניאר והמטה אשר־נהפך לנחש תקח ביך: (יז) ואמרת אליו יהוה אלהי העברים שלחני אליך לאמר שלח את־עמי ונעבדני במדבר והנה לא־שמעת עד־כּה: (יז) כּה אמר יהוה בנאת תדע כי אני יהוה הנה אנכי מקה במטה אשר־בידי על־המים אשר ביאר ונהפכו לדם:

Exodus 8:16-19

(16) And the LORD said to Moses, "Early in the morning present yourself to Pharaoh, as he is coming out to the water, and say to him, 'Thus says the LORD: Let My people go that they may worship Me. (17) For if you do not let My people go, I will let loose swarms of insects against you and your courtiers and your people and your houses; the houses of the Egyptians, and the very ground they stand on, shall be filled with swarms of insects. (18) But on that day I will set apart the region of Goshen, where

שמות ח': ט"ז-י"ט

(יז) ויאמר יהוה אל־משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה הנה יוצא המימה ואמרת אליו כּה אמר יהוה שלח עמי ונעבדני: (יז) כי אם־אינך משלח את־עמי הנני משליח בך ובעבדיך ובעמך ובבתיך את־הערב ומלאו בתי מצרים את־הערב וגם האדמה אשר־הם עליה: (יח) והפליתי ביום ההוא את־ארץ גושן אשר עמי עמד עליה לבלתי היות־שם ערב למען תדע כי אני יהוה בקרב הארץ:

My people dwell, so that no swarms of insects shall be there, that you may know that I the LORD am in the midst of the land. (19) And I will make a distinction between My people and your people. Tomorrow this sign shall come to pass.”

Exodus 9:12-24

(12) But the LORD stiffened the heart of Pharaoh, and he would not heed them, just as the LORD had told Moses. (13) The LORD said to Moses, “Early in the morning present yourself to Pharaoh and say to him, ‘Thus says the LORD, the God of the Hebrews: Let My people go to worship Me. (14) For this time I will send all My plagues upon your person, and your courtiers, and your people, in order that you may know that there is none like Me in all the world. (15) I could have stretched forth My hand and stricken you and your people with pestilence, and you would have been effaced from the earth. (16) Nevertheless I have spared you for this purpose: in order to show you My power, and in order that My fame may resound throughout the world. (17) Yet you continue to thwart My people, and do not let them go! (18) This time tomorrow I will rain down a very heavy hail, such as has not been in Egypt from the day it was founded until now. (19) Therefore, order your livestock and everything you have in the open brought under shelter; every man and beast that is found outside, not having been brought indoors, shall perish when the hail comes down upon them!’” (20) Those among Pharaoh’s courtiers who feared the

(יט) וְשַׁמְתִּי פְּלֹת בֵּין עַמִּי וּבֵין עַמֶּךָ
לְמָחָר יִהְיֶה הָאֵת הַזֶּה:

שמות ט':י"ב-כ"ד

(יב) וַיִּתְחַזַּק יְהוָה אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא
שָׁמַע אֲלֵהֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה: (יג) וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה הֲשַׁכֵּם בַּבֹּקֶר וְהִתְיַצַּב לִפְנֵי
פַרְעֹה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה
אֱלֹהֵי הָעִבְרָיִם שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדֵנִי:
(יד) כִּי אֶפְרָעִם הַזֹּאת אֲנִי שֹׁלֵחַ
אֶת־כָּל־מַגְפָּתֵי אֶל־לְבָבְךָ וּבַעֲבֹדֶיךָ
וּבַעֲמָלְךָ בַּעֲבוּר תִּדְעֶנָּה כִּי אֵין כָּמוֹנִי
בְּכָל־הָאָרֶץ: (טו) כִּי עָתָה שְׁלַחְתִּי
אֶת־יָדִי וְאָנֹכִי אוֹתֶךָ וְאֶת־עַמֶּךָ בַּדָּבָר
וְתִפְחָד מִן־הָאָרֶץ: (טז) וְאוֹלָם בַּעֲבוּר
זֹאת הָעֲמֻדָתִיךָ בַּעֲבוּר הַרְאֹתֶךָ
אֶת־כַּחֲזִי וּלְמַעַן סַפֵּר שְׁמִי בְּכָל־הָאָרֶץ:
(יז) עוֹדֶכָּה מִסְתוֹלָל בְּעַמִּי לְבַלְתִּי
שִׁלְחָם: (יח) הַנְּגִי מִמְטִיר לְכַעַת מְחֹר
בָּרָד כְּבֹד מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כָמוֹהוּ
בְּמִצְרָיִם לְמִן־הַיּוֹם הַזֶּה וְעַד־עַתָּה:
(יט) וְעָתָה שְׁלַח הָעֹז אֶת־מִקְנֶיךָ וְאֶת
כָּל־אֲשֶׁר לָךְ בַּשָּׂדֶה כָּל־הָאֲדָמָה
וְהַבְּהֵמָה אֲשֶׁר־יִמָּצֵא בַשָּׂדֶה וְלֹא יֵאָסֹף
הַבְּיֹתָה וַיֵּרָד עֲלֵהֶם הַבָּרָד וּמָתוּ: (כ)
הִירָא אֶת־דָּבָר יְהוָה מִעֲבָדֵי פַרְעֹה
הַנְּגִים אֶת־עֲבָדָיו וְאֶת־מִקְנֵהוּ
אֶל־הַבְּתִיִּם: (כא) וְאֲשֶׁר לֹא־שָׁם לְבוֹ
אֶל־דָּבָר יְהוָה וַיַּעֲזֹב אֶת־עֲבָדָיו
וְאֶת־מִקְנֵהוּ בַשָּׂדֶה: (כב) וַיֹּאמֶר

LORD's word brought their slaves and livestock indoors to safety; (21) but those who paid no regard to the word of the LORD left their slaves and livestock in the open. (22) The LORD said to Moses, "Hold out your arm toward the sky that hail may fall on all the land of Egypt, upon man and beast and all the grasses of the field in the land of Egypt." (23) So Moses held out his rod toward the sky, and the LORD sent thunder and hail, and fire streamed down to the ground, as the LORD rained down hail upon the land of Egypt. (24) The hail was very heavy—fire flashing in the midst of the hail—such as had not fallen on the land of Egypt since it had become a nation.

יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה נָטָה אֶת־גִּידָךְ
עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי בָרָד בְּכָל־אֶרֶץ
מִצְרַיִם עַל־הָאָדָם וְעַל־הַבְּהֵמָה וְעַל
כָּל־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: (כג)
וַיֹּט מֹשֶׁה אֶת־מִטְהוֹ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי
נִתְּן קָלֹת וּבָרָד וַתִּהְלַךְ אֵשׁ אַרְצָה
וַיִּמְטֵר יְהוָה בָּרָד עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:
(כד) וַיְהִי בָרָד וְאֵשׁ מִתְלַקַּחַת בְּתוֹךְ
הַבָּרָד כַּבָּד מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כָּמֹהוּ
בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאָז הָיְתָה לְגוֹי:

Exodus 11:4-7

(4) Moses said, "Thus says the LORD: Toward midnight I will go forth among the Egyptians, (5) and every first-born in the land of Egypt shall die, from the first-born of Pharaoh who sits on his throne to the first-born of the slave girl who is behind the millstones; and all the first-born of the cattle. (6) And there shall be a loud cry in all the land of Egypt, such as has never been or will ever be again; (7) but not a dog shall snarl at any of the Israelites, at man or beast—in order that you may know that the LORD makes a distinction between Egypt and Israel.

שמות י"א:ד-ז
(ד) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה כֹּה אָמַר יְהוָה כַּחֲצֹת
הַלַּיְלָה אֲנִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרַיִם: (ה)
וּמֵת כָּל־בְּכוֹרֵי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכוֹר
פַּרְעֹה הַיֹּשֵׁב עַל־כִּסֵּאוֹ עַד בְּכוֹר
הַשֹּׁפְחָה אֲשֶׁר אַחַר הַרְחִימִים וְכֹל בְּכוֹר
בַּהֲמָה: (ו) וַהֲיִתָּה צְעָקָה גְדֹלָה
בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר כָּמֹהוּ לֹא
נִהְיְתָה וְכָמֹהוּ לֹא תִסְרֵף: (ז) וְלִכְלֹל אֶבְרָהָם
יִשְׂרָאֵל לֹא יִחְרֹץ־כְּלָב לְשׂוֹן לְמֵאִישׁ
וְעַד־בַּהֲמָה לְמַעַן תִּדְעוּן אֲשֶׁר יַפְלֶה
יְהוָה בֵּין מִצְרַיִם וּבֵין יִשְׂרָאֵל:

